SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, NOVEMBER 12, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР 12-го ЛИСТОПАДА 1987 Ч. 217. РІК XCIV.

А. Вітер обороняє Ю. Шухевича

Оттава, Онт. — У вівторок, 20-го жовтня ц.р. посол Андрій Вітер представив канадському парляментові долю Юрія Шухевича. А. Вітер вияснив, що Ю. Шухевич, вже 33 роки перебуває в совєтських концтаборах, тюрмах і внутрішнім екзилю за „провину", що він син командира Української Повстанської Армії.

А. Вітер також звернув увагу парляментаристів на поганий стан здоров'я Ю. Шухевича і звернувся до міністра закордонних справ і до канадського уряду вжити свій вплив, щоб здійснити звільнення Ю. Шухевича і щоб пригадати совєтському урядові про його обов'язки як сигнатора Гельсінкських угод.

Знаменним був факт, що в час заяви А. Вітра, в парляментарній галерії перебували чотири члени Верховної Ради СССР.

Того самого дня, під час зустрічі совєтської делегації з комісією обох канадських палат у зв'язку з закордонними справами, А. Вітер випитував совєтську делегацію про Українську Католицьку Церкву, Тисячоліття Хрищення України і еміграцію зі Совєтського Союзу. Інші посли також випитували совєтську делегацію. Посол Дейвид Килгур питався про голод в Україні, убивст во польських офіцерів біля Катиня і про Афганістан. Посол Билл Атвелл питався про „рефюзників" і про жидівську іміграцію. Інші зосереджували свої питання над роззброєнням.

У відповідь на питання про створення совєтсько-канадської парляментарної асоціяції, А. Вітер заявив, що канадці відкинули цю пропозицію раніше цього року. Він сказав, що в Канаді є багато громадян українського, литовського, латишського, естонського і білоруського походження і вони твердо стоять на принципі що, поки Совєтський Союз не покине Афганістан, поки не буде респектувати людських прав і свободу слова, політичної думки і віросповідання та не припинить насильну русифікацію поневолених народів, то канадські парляментаристи не мають спільної мови зі совєтами.

ПРОЗІРКИ ПРО ЖИТТЯ ПАТРІЯРХА

Ню Йорк. — Тут в п'ятницю, 13-го листопада ц.р., Літературно-Мистецький Клюб влаштовує о год. 6:30 вечора в залі Українського Визвольного Фронту, при 136 Друга авеню вечір висвітлення прозірок д-рів Ярослава і Дарії Миндюків про „Життя і діяльність Блаженнішого Патріярха Йосифа". Світлини зі Львова, Риму та всієї української діяспори.

У Дітройті виступлять науковці в справі Гарвардського Проєкту

Дітройт (М.Б.). — Тут в неділю, 15-го листопада ц.р., відбудеться урочиста зустріч з нагоди випуску перших томів до відзначення Тисячоліття Хрищення України.

Для звеличення цієї події приїжджають з УНІГУ науковці з доповідями. У цій зустрічі братимуть участь проф. д-р Омелян Пріцак, проф. Вілліям Ведер, голляндець, світової слави учений, проф. д-р Франко Сисин, історик, автор багатьох книжок, особливо відомий із праць про „Українське Православне Питання в СССР", проф. Д. Островський, знавець українських літописних пам'яток, д-р Богдан Струмінський, науковий співробітник УНІГУ.

З ними разом виступатиме із звідомленням про працю Комітету Гарвардського Проєкту д-р Степан Ворох.

Зустріч влаштовує місцевий комітет Тисячоліття Хрищення в Українському Культурному Центрі, о год. 4-ій по полудні.

ПРО ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ В ЧИКАГО

Чикаго. — Тут в неділю, 15-го листопада ц.р., о год. 1:30 по полудні в залі церкви свв. Володимира й Ольги Комітет Гарвардського Проєкту організує зібрання громадян з полуднем. В програмі є слово проф. Мирослава Семчишина та мистецький виступ Павла і Орисі Покорних. Дохід призначений на видання творів українських клясиків з нагоди 1000-ліття Хрищення України.

ДЖ. ҐРЕНТ ВКАЗУЄ НА ФАЛЬШИВІ ЕЛЕМЕНТИ НА ВИКАЗЦІ

РОДИНА І. ДЕМ'ЯНЮКА Є У СКРУТНОМУ ФІНАНСОВОМУ СТАНІ

Єрусалим, Ізраїль (АН-ЧЕЙН, тел.). — Джулюс Ґрент, 86-літній англійський експерт від документів, який раніше відіграв ключову ролю у перевірці мнимих щоденників Муссоліні і Гітлера, встановивши їх фальшивість на підставі перевірки паперу, вказав на цілий ряд фальшивих елементів у згодженій виказці Івана Дем'янюка тут на процесі у понеділок, 9-го листопада.

Дж. Ґрент, який має за собою понад 50-літній досвід у перевірці різного рода документів, подав свою скалю градації щодо вірогідності документів: (1) highly probable, (2) probable, (3) could be, (4) unlikely.

Вживаючи коляжі підписів свідка прокуратури Беццелі і оборони Едни Робертстон, як теж перевіривши оригінал виказки у своїй лябораторії, Дж. Ґрент дав найвищу клясифікацію тільки підписові Штрайбеля, підписові Тойфеля — другу клясифікацію, а підписові Дем'янюка — найнижчу, тобто „unlikely".

Адвокат Йорам Шефтель, який опитував Дж. Ґрента, в аналізі підпису Дем'янюка вніс копію його листа до племінниці в СССР з 18-го вересня 1977 року, отже тоді, коли він ще не мусів боятись ОСІ і не потребував підфальшовувати свій підпис, як це раніше твердила прокуратура.

Судця Дов Левін прийняв цей лист (копію якого отримало ОСІ від КГБ, а відтак вдалось його нелегально отримати від ОСІ) під умовою, що пізніше оборона докаже, що цей підпис Дем'янюка правдивий.

У дальшому Ґрент відкинув тезу, що коли два підписи на документі є правдиві, то й документ правдивий. Він сказав, що коли інші елементи є пофальшовані, то й документ уважається фальшивкою.

Він знайшов залишки клібка коло підпису Штрайбеля, а також дві паралельні лінії під його підписом, буцімто від спинача, але йому невідомо чи в ті часи (ранні 1940-ві роки) вживалось спиначі (paper clip). Прокуратура відтак, в особі Михаєля Шакеда, твердила, що існує праця одного експерта — американця, в якій доказується, що в ті часи вживались спиначі. Копію цієї статті взяв Дж. Ґрент і сказав, що перечитає.

Дж. Ґрент ствердив, що так перша, як і три інші виказки, що їх передав СССР Армандом Гаммером, зроблені з того самого паперу, але це не є рішальний аргумент, бо папір можна й сьогодні зробити. Ґрент, до речі, довгі роки працював у фабриці паперу, як хемік, і на тему фальшивок, експертиз і аналіз написав 28 книжок та сотні статтей.

Про дірочки на знимці не стало часу говорити. Про це та ще інші аспекти виказки Ґрент мав звітувати наступного дня.

Вміжчасі тут стало відомим, що родина Дем'янюка є в катастрофальному фінансовому стані: крім великих задовжень, адвокати вже два місяці не є плачені. З готелю не дозволяється телефонувати, бо рахунки не є заплачені.

Родина звертається до громади за негайною допомогою, бо є ще інші свідки, але нема чим їх оплатити.

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН ЗЛАГІДНЮЄ СВОЄ ВІДНОШЕННЯ ДО САНДІНІСТІВ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен заявив 9-го листопада ц.р., кореспондентам, що З'єднані Стейти Америки можуть незабаром розпочати формальні і безпосередні розмови з Урядом Нікараґуа, якщо сандіністи започаткують серйозні розмови з представниками повстанського руху контрас. „Якщо такі розмови між сандіністами і контрас наберуть поважного і ділового характеру, державний секретар ЗСА Джордж Шулц готовий заініціювати безпосередні розмови між ЗСА і Нікараґуа, а також зустрітись з міністрами закордонних справ п'ятьох центральноамериканських країн, які підписали тимчасовий договір замирення у Гватемалі, щоб поінформувати їх про становище Уряду ЗСА в цьому питанні", — заявив кореспондентам речник Білого Дому Марлін Фіцвотер. Не треба виключати індивідуальної зустрічі між Шулцом і міністром закордонних справ Нікараґуа Міґуелем д'Еското Брокманном.

Свою заяву у справі полагодження центральноамериканських справ, президент Р. Реґен склав під час парадного полуденку влаштованого у приміщеннях Державного департаменту для міністрів закордонних справ латиноамериканських держав, які входять до Організації американських країн. Згаданий міністер Нікараґуа, який також був присутній на цій урочистості, не займав покищо становища до нової пропозиції Р. Реґена, але він обіцяв, що після консультації із своїм урядом він матиме для представників засобів масової інформації відповідь на цю пропозицію.

Як відомо, ЗСА дотепер категорично відмовлялися вести будь-які безпосередні розмови з Нікараґуа, а зглядно із сандіністами, а сандіністи навпаки, відмовлялись від розмов з контрас і настоювали на розмовах з Урядом ЗСА, бо, мовляв, не контрас, яких сандіністи називають „американськими наємниками", ведуть боротьбу, а ЗСА їхніми руками.

Перед пропозицією Р. Реґена не було також пляну зустрічі президента Нікараґуа Даніеля Ортеґи з державним секретарем Дж. Шулцом, як цей приїде до Вашінгтону для виголошення промови на конференції американських держав і зустрічі з деякими американськими законодавцями, тобто сенаторами і конґресменами, головно тими, які повністю підтримують плян замирення в дусі підписаного у Ґватемалі договору.

Питання тепер стоїть цілком ясно: сандіністи мусять започаткувати формальні розмови з контрас, щоб говорити з представниками Адміністрації президента Р. Реґена. Представники Білого Дому і Державного Департаменту дали до зрозуміння, що Р. Реґен не пропонує безпосередніх двосторонніх розмов між Вашінгтоном і Манаґуа, а радше між Вашінгтоном і зацікавленими справою замирення в Центральній Америці державами. Минулого тижня сандіністи натякали, що вони готові говорити з контрас посередньо, використовуючи під час розмов посередництво нікараґуанського кардинала Обандо і Браво, католицького примаса Нікараґуа. Політичні спостерігачі кажуть, що пропозиція президента Р. Реґена є добрим початком для конструктивних переговорів в недалекому майбутньому.

Філядельфійський комітет плянує маніфестацію у Вашінґтоні

Філядельфія. — Комітет Оборони Національних і Людських Прав в Україні плянує влаштувати масове публічне віче для вияву турбот над потоптанням прав людини в Україні. Віче плянують у Вашінґтоні на понеділок, 7-го грудня, коли там перебуватиме совєтський лідер Михаїл Горбачов.

Віче має на меті наголосити, що „гласность" і „перестройка" — це тільки міражі без значення з огляду на: 1) продовження совєтської кампанії арештів українських дисидентів і релігійно віруючих, 2)дальше совєтське переслідування українських вірних і посилена русифікація української нації.

Віче розпічнеться збіркою о год. 1-ій по полудні, біля пам'ятника Тарасові Шевченкові, де відбудеться маніфестаційна програма, а відтак похід до совєтської амбасади.

За точнішими інформаціями слід телефонувати на число (215) 782-1019.

СЕНАТОР Р. ДОЛ ВИСУНУВ СВОЮ КАНДИДАТУРУ НА ПРЕЗИДЕНТА

Рассел, Канзас. — У понеділок, 9-го листопада, сенатор Роберт Дол офіційно оголосив, що висуває свою кандидатуру на президента. Він зробив це, стоячи на зробленій на скору руку трибуні на площі невеликого містечка Рассел, де почалася його політична кар'єра.

Під час виступу рядом з сенатором стояла його жінка Елізабет, яка до недавнього часу була секретарем Департаменту транспорту в Адміністрації Роналда Реґена і внесла резиґнацію, щоб помагати чоловікові в його передвиборчій кампанії.

„Я пропоную вам і всій країні досвід і впевненість, — сказав Р. Дол своїм прихильникам, що зібралися на площі. — Я пропоную це тут, в самому серці Америки. Я готовий відповісти на складні питання, які стоять перед країною, яка вступила в третє століття своєї історії".

64-річний сенатор Роберт Дол став шостим республіканцем, який офіційно висунув свою кандидатуру. Правда, неофіційно він бере участь у виборчій боротьбі вже більше року. Покищо у всіх без виключення опитуваннях громадської думки він уступає віцепрезидентові Джорджові Бушові — головному, як вважають Дол і його прихильники, суперникові у боротьбі за право бути висуненим кандидатом від Республіканської партії.

Висуваючи свою кандидатуру, Дол не проминув можливості покритикувати Буша, докоряючи, що віцепрезидент лише підтримує Р. Реґена, не пропонуючи нічого нового.

Сенатор також запевнив, що зробить все, щоб ліквідувати дефіцит федерального бюджету. „Але я буду робити це, не вдаючись до підвищення податків", — сказав він.

Дол відзначив важливість успішного виступу в перших кокусах — у стейті Айова. Він висловив надію, що переможе там і що ніхто не зупинить його на шляху до партійного з'їзду, який вибере його кандидатом на президента.

Польська поліція допитує Л. Валенсу й інших членів „Солідарности"

Ґданськ, Польща. — Польський уряд, правдоподібно затурбований зверненням підпільної „Солідарности" до народу бойкотувати урядовий референдум про заплянувані політичні й економічні зміни, наказав вісьмом активістам забороненої профспілки з'явитись на поліцію і пояснити чому і з якою метою вони вирішили надрукувати апель про бойкот коли для цього немає жадної причини, бо йдеться, мовляв, про корисні зміни для поліпшення економіки Польської Народної Республіки підвищення життєвого рівня населення.

Очевидно, речники польського уряду засудили замір „Солідарности" і сам зміст летючки, кажучи, що керівники „Солідарности" виступили тим разом „проти інтересів Польщі" і тому прокуратурі буде цікаво довідатись якими мотивами вони керувалися випускаючи звернення.

Речники „Солідарности" натомість заявили, що вони, підписуючи повним ім'ям і прізвищем звернення до народу, беруть на себе повну відповідальність за зміст, бо і референдум і підступні заходи уряду нічим не змінюють існуючої ситуації, а всякі „поліпшення" будуть відбуватися кошто м населення.

Партійні лідери в Ґданську, портовому місті, заявили, що це не перший раз „Солідарність" виступає з неповажними пропозиціями і зверненнями, тому уряд і компартія вже призвичаїлись до їхнього неповажного, а в багатьох випадках шкідливого підходу і тенденційности.

Місцевий керівник компартії Станіслав Бейґер саркастично заявив у відповідь на питання кореспондентів, що „ті люди так часто міняють свої думки, що їх також вважати політичними партнерами". В центральному комітеті компартії, членом якого є також згаданий Бейґер, побоюються, що їхні дотеперішні економічні експерименти є дуже непопулярні серед народу і тому референдум, заповіджений на 29-го листопада цього року, може випасти некорисно для уряду. Без сумніву.

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ВІЙСЬКОВІ ЧАСТИНИ і скріплені відділи поліції у Філіппінах розпочали більшу офензиву проти комуністичних партизанів, які в останньому часі подвоїли свою активність в убивствах і терозизуванні місцевого населення, а також американських вояків, стаціонованих на базах. Головне командування американських частин видало гостре заряджження для вояків і їхніх родин бути дуже обережним, не входити в жадні зв'язки з місцевим населенням, головно незнаними людьми, не віддалюватись далеко від баз, а також дозволено вояками носити, навіть у цивілю зброю для власної оборони.

ЙОРДАНІЯ ВІДКИНУЛА пропозицію Вашінгтону, щоб З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз були посередниками у переговорах між ізраїльською і мішаною йордансько-палестинською делегаціями у справі полагодження палестинського питання і підписання прийнайменш тимчасового договору арабських країн з Ізраїлем. „Ми відкинули таку пропозицію ЗСА, бо король Гуссейн заступає думку, що в цій справі повинна відбутися більша міжнародна конференція у справі миру на Близькому Сході", — заявив один з близьких дорадників йорданського монарха, не бажаючи, щоб засоби масової інформації називали його ім'я.

ГРУПА МОЛОДИХ ПОЛЯКІВ у Вроцлаві влаштувала пародію відзначення Совєтським Союзом 70-річчя Жовтневої революції. Біля 150 молодих людей, одягнених у червону одежу, в капелюхах з великою червоною зіркою йшли вулицями з транспарантами і карикатурами совєтських керівників і скандували: „революція", „Єльцин", „Єльцин". Один з транспарантів говорив: „Ми підтримуємо товариша Єльцина". Понад 2,000 осіб були глядачами маніфестації-спектаклю і заохочували демонстрантів до витівок поки на місце демонстрації не прибули відділи міліції. Міліція арештувала майже усіх учасників спектаклю але багатьох звільнено з тюрми після чотирьох годин. Юзеф Пінйо, місцевий активіст підпільної „Солідарности" заявив у телефонічному інтерв'ю, що молоді люди прямо висміювали в сюрреалістичному дусі офіційні імпрези, що їх організували комуністичні чинники не тільки в СССР, але також в сателітних країнах, витрачаючи на цю помпезність мільйони доларів.

ЯСІР АРАФАТ, ЛІДЕР Палестинської Визвольної Організації, який також їздив до Москви на святкування 70-річчя Жовтневої революції, заявив західним кореспондентам, що Совєтський Союз ніколи не відновить дипломатичних зв'язків з Ізраїлем поки не буде позитивно полагоджене палестинське питання. Поліпшення відносин між СССР й Ізраїлем Арафат назвав „американською й ізраїльською видумкою". Арафат дуже позитивно висловився про особу генерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Горбачова і його „мудру політику".

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ проголосив, що розпочато судові переслідування депортування жителя Чикаґо Я. Ґабіча, якого обвинувачено за служіння вартовим у трьох нацистських концентраційних таборах. Офіційно його обвинувачують в тому, що він „брав участь в нацистській програмі переслідувань" жидів і інших національностей у Другій світовій війні. Обвинувачений 74-літній Якоб Ґабіч є оскарженим у незаконному здобуті американського громадянства, приховуючи свою участь у німецьких нацистських воєнних злочинах. Ґабіч з походження румун, до Америки прибув 1955 року, а громадянство одержав 1962 року. Ніл Шер, директор ОСІ при Департаменті Справедливости, заявив, що прокурори ще не вирішили куди будуть депортувати Ґабіча.

ПОДАТКОВИЙ УРЯД ЗСА остерігає мешканців країни перед нелегальними урядовцями, які ходять по домах і підприємствах податкових боржників і стараються зібрати заборгованість. Податковий уряд пропонує дуже точно перевіряти документи таких урядовців, а в іншому випадку телефонувати до льокальних бюр персоналу податкових урядів.

УНІВЕРСИТЕТСЬКІ ШКОЛИ Суспільної праці не можуть примістити всіх аплікантів, які вносять подання на студії суспільної праці в останніх двох роках. Науковці та дослідники не спроможні збагнути причин такого великого зросту зацікавлення якраз тим факультетом. Висувають різні припущення однак не можуть погодитись чи в тому наглому зацікавленні науками суспільної праці переважає альтруїзм чи опортунізм. Деякі приписують це зацікавлення різкому виявові соціяльних проблем, таких як АІДС чи безпритульність, інші підтягають це під знаменник нестійкости в економічній політиці, а ще інші говорять про ідеалізм, переданий батьками генерації 60-их років.

ВИБРАНИЙ КОМІТЕТ ПАЛАТИ Репрезентантів для справ старіння опублікував свою працю, в якій виявляють, що горизонтальні оплати догляду старших в домах для старших доводить більшість з них до цілковитої убогости в дуже короткому часі. Предсідник цього комітету, демократ з Каліфорнії Едвард Ройбол заявив, що „один рік в домі для старших з лікарською опікою вичищує всі заощадження у 90 відсотків старших людей, котрі живуть без родин".

БЮРО ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ опублікувало свій опит, в якому заявляють, що один з шістьох осіб, які відійшли на пенсію, далі працюють. Тобто люди, які офіційно відійшли на пенсію та які одержують соціяльне забезпечення, стараються крім того шукати праці та заробляти законом дозволену кількість. Найбільше це трапляється в людей, які відносно молодими відходять на пенсію.

ПРОХАННЯ, ЩОБ ЗМЕНШИТИ підвищення кошту прожитку тим, які одержують соціяльне забезпечення, вплинуло від сенатських республіканців у переговорах дефіцитного зниження. Декілька осіб, які брали участь у переговорах, сказали, що ця пропозиція є найважливішою, щоб осягнути суцільність взаємного домовлення.

VIII МІЖКРАЙОВИЙ З'ЇЗД І НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ ТУІА ВІДБУЛИСЯ В ДІТРОЙТІ

Дітройт (І. Козак). — В суботу і неділю, 24-го і 25-го жовтня ц.р. в авдиторії Українського села у Воррені, Миш., відбувся Восьмий міжкрайовий з'їзд і науково-технічна конференція Товариств Українських Інженерів Америки і Канади.

Вперше від 1932 року, коли у Львові відбулась конвенція Світової федерації українських інженерів, цьогорічний з'їзд був під патронатом такого світового об'єднання.

В рамках з'їзду і наукової конференції за ініціятивою дітройтського відділу, господаря з'їзду, була також зорганізована виставка експонатів власности українського музею в Ню Йорку, „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва". Відкриття виставки було в день перед з'їздом із численною участю місцевого громадянства.

Організатори з'їзду (зліва): інженери Л. Гевко, О. Сарафин, В. Чарторийський, Л. Майстренко, Р. Жук, О. Маринюк, М. Горбач, О. Лист і Ю. Базилевський.

З'їзд був присвячений 1000-річчю Хрищення України. Тому в програмі наукових сесій порушено теми на нові наукові й технічні досягнення переважали доповіді про архітектуру й будівництво українських церков протягом християнства в Україні. Дедикація і тематика мали на меті відзначити 1000-річчя як подію історії України.

У програмі наукових сесій, після екскурсії в індустріяльний центр корпорації Дженерал Моторс, висококваліфіковані доповідачі, архітекти, науковці і знатоки церковного будівництва, — мґр І. Заяць, проф. Р. Жук, д-р О. Мартинюк і інж. Л. Майстренко — пояснили архітектурні форми в будові церков і суть українського стилю який проявляється в геометричній схемі профілю церкви вмірту і назовні.

Говорячи про нові наукові й технічні досягнення, д-р М. Горбач у своїй доповіді представив працю фізика-теоретика і його намагання моделювати процеси що виступають у природі. Д-р В. Чубатий вияснив процес виробу і уживання матеріялів в перемінюванні соняшного світла в електрику і будови солярних генераторів для різних примінень. Модераторами сесій були інж. Наталка Левицька і д-р Б. Гайдукевич, який також вигото вив виставку світлин і наукових праць членів товариства. За відсутнього мґра І. Заяця

(Закінчення на стор. 3)

ДЕНЬ ВЕТЕРАНА

З уваги на День Ветерана, це число „Свободи" друкується з датою четверга, 12-го листопада. У середу, 11-го листопада, Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть закриті. Наступне число „Свободи" друкуватиметься у четвер з датою п'ятниці, 13-го листопада. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Культ поляглих за рідний край

Американський „День ветеранів" у середу, 11-го листопада живо пригадує масове відвідування Янівського і Личаківського цвинтарів у Львові між двома світовими війнами із ушануванням могил поляглих вояків за волю України. За польської займанщини приходило майже справила до зударів із поліцією, коли відвідувачі могил поляглих вояків почали співати „Не пора". Під вивіскою товариського касина колишні вояки Дійової Армії УНР і УГА залеґалізували були у Львові свою організацію „Молода Громада" і щорічно переводили у своїй домівці окремі сходини, виповнені доповіддю одного з колишніх учасників Визвольних змагань, споминами і відчитуванням довгих-довгих списків колишніх побратимів, які лягли головою.

Культ поляглих за батьківщину вояків існує в усіх культурних народів світу. Він особливо важливий і дорогий нам, українцям, яким з усієї боротьби за самостійну і соборну залишився тільки — культ. Друга світова війна принесла катастрофу Україні, яка опинилася в соборній неволі. До поляглих на бойовищах долучилися мільйони замучених у ҐУЛаґах, „психушках" та штучно зорганізованому страхітливому голоді 1932/33 років.

Культ поляглих — це насправді культ військової уніформи. Коли повторити стару правду, що нема зла, щоб воно не давало якесь добро, то лихо прогри української визвольної війни-революції дало те добро, що ми, українці, навчилися шанувати військо і прийшли врешті до переконання, що ніхто нам України не збудує і ніхто не дасть нам леліяної мріями волі. Вже багато разів казалося і писалося, у книжках і на цих сторінках, що перед Першою світовою війною однаково на Наддніпрянщині, як в Галичині служба у війську була страшенне непопулярна. На Наддніпрянщині одною з найважчих кар для злочинців було засудження когось „в солдати" — „як це сталося теж із Шевченком". Знову ж у Галичині шанували тільки такі професії, як духовенство, вчительство, медицину чи інженерію. Чи поляки були б допустили чи ні до Кадетської школи на передмісті Львова — можна сумніватися. Але суперечка безвартна, бо ніхто з українських юнаків туди не зголосився і ніхто з батьків не намовляв сина до військової кар'єри. До історії перейшли тільки два мужі, тілом і душею віддані війську: Любомир Макарушка, який єдиний скінчив військову школу Терезіянум у Відні та Дмитро Паліїв — обидва були добровільцями в УСС і після того в УГА," обидва зголосились до Першої Дивізії і Дмитро Паліїв згинув під Бродами.

Американський Леґіон — організація колишніх військовиків — втішається великою пошаною. Але страх перед новою війною такий великий, щой минулорічна парада у Вашінґтоні з нагоди Дня Ветерана була нечисленна. Тільки на військовому цвинтарі в Арлінґтоні відбувається щороку жалібна парада з патріотичними промовами. За урядування Роналда Реґена дозброєно Америку до такого ступеня, що тепер можна собі дозволити і на скромніший бюджет оборони і на переговори з Ґорбачовим про редукцію офенсивних стратегічних родів зброї. Кілька днів тому, донедавна американський секретар оборони Каспар Вайнберґер, який відійшов у зв'язку з важкою недугою дружини, заявив у телевізійному інтерв'ю, що Америка навіть після підписання з Ґорбачовим договору про редукцію ракет на близьку і середню віддаль — буде настільки сильна, що СССР „двічі подумає", поки зважиться на аґресивний крок. А проте панічний страх „пісніків" перед „другим В'єтнамом притупив дещо і тут пієтизм до війська.

Часи зміняються і ми зміняємось з ними — каже староримська мудрість. Але, мабуть, таки утопією є мріяти про вічний мир, в якому не треба збройної сили. Збройна сила є саме запорукою миру. На превеликий жаль — ми, українці, мали замало часу, щоби в 1917 році зрозуміти вагу війська і конечність боротися за рідну державу.

ЯПОНСЬКИЙ УРЯД заборонив першому секретареві советської амбасади в Токіо Сергію Харіну повертатися до Японії, протестуючи таким способом проти обвинувачення японського дипломата Тосіо Цунозакі у шпигунстві, якому советські власті наказали покинути СССР. Співпраця між Японією і СССР погіршилась у зв'язку з цими взаємними закидами, хоч кореспонденти не могли довідатись в чому японський уряд обвинувачував Харіна і чому він передчасно виїхав з Токіо до Москви. Політичні спостерігачі здогадуються, що йдеться тут мабуть про широкозакроєну шпигунську діяльність, викриття якої

Володимир Яців

ПОГЛЯДИ ПОЛЬСЬКОЇ СУСПІЛЬНОСТИ НА ЗАПОВІДЖЕНІ РЕФОРМИ В СССР

II.

Правдою є, що В. Ярузельський старається перепровадити глибокі реформи в Польщі, які в першу чергу ґарантували б вихід з господарської кризи, економічну стабілізацію країни і спокійний цивілізаційний і технологічний розвій. На підставі фактів можна сказати, що генерал старається перепровадити ці зміни спокійно без поспіху, однак йому буде важко виконати це завдання тому, що він для польської суспільности є далі тим символом воєнного стану, який зліквідував „Солідарність". Положення, в якому тепер знаходиться Ярузельський, є трудне, тому підтримка Ґорбачова є йому конечно потрібне, щоб почати так званий другий етап господарської реформи, якими польське суспільство зовсім не одушевлене тому, що перший етап реформи закінчився нічим. У цьому етапі не перепроваджено жадних змін в системі, які є конче потрібні для оздоровлення господарки.

Якщо були б впроваджені деякі зміни пропоновані реформістами Ґорбачова в Польщі, то господарка країни була б повернулася до стану з десять років тому, кажуть польські патріоти з табору „Солідарности".

У зв'язку з такими поглядами польського суспільства був виступ секретаря Центрального Комітету З'єднаної Польської Робітничої Партії в справі ініціятиви організації Патріотичного Руху Національної Оборони, що відносилася до референдум, що його мають перепровадити 29-го листопада ц. р. Предметом цього загальнокрайового референдум будуть проблеми дальшого реформування держави і крайової господарки. Секретар ЦК ПЗРП Казимир Циприняк сказав на пленумі партії, що відбулася 8-го жовтня ц. р., що перебудова польської господарки увінчається успіхом тільки тоді, коли співучасниками цих змін будуть всі члени партії, більшість суспільства і члени робітничої кляси. На підставі таких передумов, які ставить секретар К. Циприняк можна сказати, що перспективи перебудови в Польщі на відтинку господарському є мінімальні під сучасну пору, і тому цей другий етап запланованих реформ, закінчиться нічим, так як закінчився перший етап реформ запланований дорадниками В. Ярузельського, кажуть польські патріоти прихильники „Солідарности".

На думку деяких прихильників В. Ярузельського, лібералізаційні пляни генерала прямують до зміни системи, яка б зліквідувала господарську кризу і забезпечила громадян відповідним життєвим рівнем. Вони переконані, що Польща не потребує гласности, але потребує узаконнити існуючі не комуністичні суспільно-громадські організації. Однак треба підкреслити, що погляди В. Ярузельського і його дорадників не є ідентичні з поглядами значної частини апарату партійного, членів уряду і господарсько-адміністративного апарату. Ці люди призвичаєні до старих часів, ще перед рухами робітництва. Вони не хочуть рахуватися із страйками чи іншими методами оборони своїх робітничих прав, як теж вони є проти всяких реформ, які, на їх думку, загрожуватимуть їхнім особистим інтересам. Вони рішені торпедувати всякі спроби впроваджування змін у системі, вичекавши до того часу, коли прийде зміна в СССР, і все повернеться до стану часів періоду Сталіна і йому подібних тоталітаристів.

Ці сподівання є безпідставні тому, що поворот до сталінських метод виконування влади не повернеться навіть тоді, коли реформи Ґорбачова не будуть перепроваджені в СССР, у Польщі і в інших соціялістичних державах московського зразка. Можна сказати, що ця соціялістична система ввійшла в період деяких змін, які у своїх наслідках можуть позитивно вплинути на соціялістичні сателітні країни, які знаходяться у перманентній господарській кризі. У зв'язку з таким кризовим положенням на відтинку господарському в Польщі, К. Циприняк сказав на п'ятому пленумі КЦ ПЗПР, що реалізація представленої програми реформування господарки спричинить глибоку децентралізацію компетенцій. Така зміна буде сприяти демократизації життя, яка є конечно потрібна на те, щоб осягнути заплановану ціль, якою є перебудова системи. На думку К. Циприняка, розвиткові демократії повинен товаришити рівночасно зріст дисципліни і почуття відповідальности всіх суспільно-громадських організацій і робітничих спілок за ефективні висліди господарських реформ і суспільно-політичного життя країни.

Віра Смулка-Лащик

Соціяльне забезпечення людей у старшому віці

(Доповідь на панелі Суспільної Опіки під час XXI Конвенції СУА)

Незнання американських законів суспільної опіки та брак відповідних інформацій витворило в нашій громаді поняття, що американська агенція суспільної опіки є тільки до диспозиції убогим людям.

У нашій пресі мало пишеться про можливі допомоги, які є доступні не тільки вбогим, але усім старшим громадянам, котрі живуть в державі, не зважаючи на їхнє майно.

Тому хочу з вами поділитися інформаціями, які є допомоги, як їх можна осягнути, які є допомоги виключно для потребуючих, а які для загального старшого громадянства.

Допомогу американської суспільної опіки можна поділити на дві категорії:

1. Перша — це для усіх громадян, які закінчили 65 років життя без огляду на річний прихід.

2. Друга — для самітних сеньйорів з річним прибутком 9,000.00 дол., а для подружжя 12,000.00 дол.

Допомоги для потребуючих такі:

1. Supplemental Income
2. Medicaid
3. Food Stamps
4. Emergency Fuel
5. Low Energy Assistance
6. Low Income Rent and Property Rebate
7. У Пенсильванії є „Pace", це допомога котра оплачує ліки.
8. Emergency Fund на харчі і опал.

Допомоги для громадян, яким минуло 65 років, такі:

1. Medicare
2. опуск на таксівки
4. автобусики — котрі возять на лікарські візити, покриває Medicare.
5. шпитальні ліжка, возики, палиці — покриває Medicare (потрібна лікарська посвідка).

Кожний стейт має свою централю, яка обслуговує старших громадян. Одначе закони є різні в кожному стейті. Тому важливо знати певні закони та інформації вашого стейту, які стосуються громадян старшого віку.

Кожний стейт має свою централю закладену федеральним урядом. Фонди є розподілені по містах. Підставова мета установ є дати старшим громадянам змогу якнайшвидше провадити самостійне та повноцінне змістом життя.

Ці установи поділені на два відділи: 1. Для здорових, які можуть зайти до центру, мають доступ до „суспільної робітниці", (Social Worker), 2. Для немічних — In Home — які примушені перебувати вдома.

Спрямування можуть зголошувати: 1. приятелі хворих, 2. сусіди, 3. родина, 4. шпиталі, 5. лікарі, 6. індивідуально.

Не зважаючи на річний фінансовий прихід, старші громадяни можуть користуватися наступним: 1. обідами, 2. домашньою обслугою, 3. обслугою до тяжкої роботи, 4. медсестрою — „Visiting Nurse", 5. автобусиком — на лікарські візити.

Я працюю дев'ять років в американській суспільній службі. Дуже часто зустрічаю людей, які терплять від манії переслідування. Наші люди мали дуже прикрі переживання, які залишили на них свою відбитку. У нашій громаді про таких людей не говориться та не годиться про них писати в пресі.

Рівнож зустрічаю наших людей, які невідповідно оформили свої ощадності та банкові конта, не поробили заповітів та не є громадянами Америки. В таких випадках їх маєток перебирає Совєтський Союз. Були випадки, що після смерти не було готівки на похорони, бо банкові конта були заморожені і тіло довелося спалити.

При кожнім шпиталі міститься бюро суспільної опіки. Важне, щоб лікарі зголошували пацієнтів до „Social Services" — щоб забезпечити для самітних хорих підставову опіку, а саме: 1. обіди, 2. медсестру, 3. шпитальне ліжко. Кошти покриває Medicare.

Важливо бути обізнаним з державними законами і формами допомоги.

Зі свого досвіду можу це сказати про брак добровільців. Працівники американської суспільної опіки мають до диспозиції кадри добровільців. Добровільці піддержують дружні відносини зі старшими, часто самітними і хворими людьми, та дають допомогу в потребах щоденного життя.

Добровольчий рух у ЗСА охоплює під цю пору практично всі ділянки суспільного життя. Оцінюють, що в 1985 році приблизно 89 мільйонів американців працювали як добровільці.

Державне міністерство праці обрахувало, що вклад праці добровільців вніс 110 більйонів долярів вкладу в економіку країни. Американські добровільці дарують свій час по музеях, бібліотеках, лікарях, „Біг Брадерс Ассошіейшен", „Алькоголік Анонімоус", та будинках для старших. Дарують свій час студенти, професійні особи, — емерити та люди середнього віку.

Латинські церкви, синагоги та протестантські доми молитви мають списки своїх старших парафіян та доростаючої молоді і цікавляться ними.

Для мене, працівника американської суспільної опіки, потреба українських добровільців, є пекучою справою. Незнання англійської мови справляє старшим людям величезні труднощі. Старші люди по „старечих домах" не вміють сказати, де і що в них болить.

(Закінчення на стор. 4)

„КОЖНОМУ, ХТО ЗДАТЕН ПОЧУТИ ГОЛОС ЛЮДСЬКОЇ БІДИ"

(Звернення Юрія Бадзя допоможе зацікавленим збагнути суть і межі нинішньої перебудови і „демократизації", проголошених у Совєтському Союзі. Автор звернення Юрій (Георгій) Бадзьо — колишній науковий співробітник Інституту літератури АН УССР, у квітні 1979 року був ув'язнений із вироком 12 років (років табору суворого режиму плюс 5років заслання) за недописане соціологічне дослідження „Право жити" про залежне становище України в складі СССР. Нинішня адреса Ю. Бадзя на засланні: 678720, ЯАССР, Томпонский р-н, пос. ХандЫга, Почта, до востребования, Бадзе Георгию Васильевичу. — Надія Світлична)

I.

Я не мав наміру використовувати свій приїзд на Україну, до мами, для якихось громадянських виступів. Мій світогляд, політична поведінка та емоційна реакція на обставини далекі від екстремізму й загостреного сприйняття ситуацій. Знав і стверджуюсь у сумному знанні про те, що сучасний світ, якщо говорити принциповою мовою історичних потреб і перспектив, сліпий і глухий до нашої української долі.

Однак, те, що тепер зробили зі мною, настільки морально, політично та юридично надзвичайне і, на мій погляд, вагоме, що мушу висловитися.

Мені було дозволено поїхати із заслання на час одномісячної відпустки в село Копинівці Закарпатської області до 82-річної матері, яка не бачила мене понад 8 років. Маршрутний лист у Хандизі[1] виставили тільки до Києва, хоча зазначили, що мета поїздки — „побачитися з хворою мамою". На моє настійне прохання оформити маршрут до кінцевого пункту — до села Копинівці, інспектор міліції пояснив, що в Києві про все знають і видадуть мені додатковий маршрутний лист. Як я прилетів до Києва, Міністерство внутрішніх справ УССР дозволило поїхати до мами лише на сім днів, але через день, пославшись на розпорядження з Москви, скасувало і той дозвіл. Мовляв, міліція Хандиги твердить, що я сам вибрав Київ, відмовився від поїздки до мами. Це очевидна неправда, доказом є мої письмові заяви начальникові міліції Хандиги з проханням дозволити виїзд до матері в село Копинівці, і Міністрові внутрішніх справ СССР про дозвіл їхати до мами через Київ. Свідчать про це й мої повідомлення про цю поїздку в листах до рідних та знайомих, а також уся моя поведінка в Києві. Ситуація проста і однозначна, юридично і морально відповідальна, процедурних і правових перешкод для вирішення справи немає ніяких. Ідеться не тільки про мене, мова насамперед про маму і про жінку — про стару людину, про матір, що має, мабуть останню можливість побачитися з сином. Щоб попрощатися навіки.

Прилетівши до Києва, я з першого дня домагався дозволу на поїздку до мами. Крім МВС УССР[2], звертався з таким проханням до найвищих представників влади в країні: двічі з заявою і телеграмою до Міністра внутрішніх справ СССР Власова, з телеграмами го голови Ради Міністрів СССР Рижкова, до голови Президії Верховної Ради СССР А. Ґромика, з двома телеграмами до генерального секретаря ЦК КПСС М. Ґорбачова, з телеграмою і заявою до Генерального прокурора СССР А. Рекункова, телефонував до приймальні ЦК КПСС, де зі мною розмовляли грубо і вульґарно. Брати і сестри, зібравшись біля мами, також зверталися до влади, зокрема, до голови КҐБ Чебрикова з проханням не затримувати мене в Києві.

Відповіді немає ні від кого. Хоча моральний зміст ситуації, будучи й так винятковим, загострився: у мами, що напружено, в тривозі чекала мене, 10 серпня стався інсульт, паралізувало цілий бік. Уже три тижні не встає з ліжка, час від часу втрачає свідомість і мову, а як опритомніє, одразу питає, коли прийду я. Понад 20 днів влада країни, причому в особі її найвищих носіїв, не хоче почути мого волання про допомогу, не хоче відгукнутися на пересмертний стогін матері, створює для 82-річної жінки атмосферу фізичного і морального катування, безпосередньої загрози її життю. У катівні почуваємось і ми: я, і моя дружина, діти.

Я пройшов немалу дорогу крізь густий офіційний туман брехні, демагогії, гніту і насильства. Але й для мене розіграний тепер зі мною сатанинський спектакль цілком несподіваний і дивовижний. Навіть безвідносно до новітніх гучних декларацій влади про революційну перебудову і демократизацію совєтського суспільства, поведінку людей, з вини яких склалася і підтримується ця страхітлива репресивна ситуація, сприймаю як цинічну наругу над простими загальнолюдськими нормами гуманізму і моралі.

Мені важко уявити, задля чого, в ім'я якої мети влада вирішила заплатити таку високу ціну: звичайне, добре знане нескореним політв'язням „профілактичне" мордування. Але ж мордують не тільки мене, а й маму, насамперед маму. Помста за моє ставлення до ініціятиви влади в справі політв'язнів у січні-лютому цього року, до її спроби бодай на деякий час зняти проблему з порядку денного обхідним, спекулятивним чином? Тим паче ситуація відповідальна: вона потрапляє в політичний контекст принципового значення, безпосередньо торкаючись самої суті реформаторських декларацій державного керівництва.

Закінчення буде.

Іроїда Лебідь-Винницька

З ПОДОРОЖНЬОГО ЗАПИСНИКА

VII.

Нам пояснили, що чужинці, які в Китаї, працюють, заробляють багато більше як китайці, а туристи мають багато більше грошей.

У літаку — самі китайці й ми. Оголошення в гучномовці по-китайськи і по-англійськи; мабуть, щоб ми зрозуміли. Немає сумніву, що до нас ставляться з великою увагою.

На аеродромі в Чонкінґу зустрічають нас проф. Цю і проф. Янг, вони оба були колись у Канаді.

Ще звечера їдемо оглядати місто Чонкінґ, знане як місто серед гір. Сьогодні ясний день, немає мряки, яка майже постійно висить над Чонкінґом, є нагода побачити місто з вершка міської вежі. Дряпаємося на вежу, що є у формі китайської пагоди. У підніжжі мерехтять світла хат. Звертаємо увагу як дві ріки — Янгзи і Джіанінг сполучуються в одну. Місто розклалося на півострові, оточеному водами цих рік. По узбіччях гір спинаються будівлі, одна за одною, одна над одною, дахи зазублюються, тяжко ствердити де один кінчається, а інший починається. Тоненькою смужкою в'ються димки з димарів. Шість мільйонів людей живе тут, на тих гористих схилах. Ніч огортає Чонкінґ і в ньому нас.

Понеділок 8-го вересня

У Чонкінґу, подібно як і в Бейжінґу, приміщуємося в університеті у будинку для чужоземних гостей. Кожного ранку мій муж буде читати лекції, а я в той час з провідником зможу дещо, оглянути. По полудні й увечері будемо спільно оглядати туристичні атракції Чонкінґу.

Сьогодні перед полуднем відвідую інститут англійської мови. Загально в Китаї, під сучасну пору, є велике зацікавлення західнім світом, а з тим і намагання опанувати „лінґву франку" — англійську мову. Всі студенти, поголовно вивчають англійську мову. В інституті англійської мови при Чонкінґ університеті навчаються передусім студенти, які готуються бути вчителями англійської мови в середніх школах, як і студенти першого й другого року всіх факультетів. Викладачами цього року попри китайських професорів є сім вчителів зі ЗСА і Канади.

За обідом зустрічаємося з одною із учительок з Вашінгтону, яка вже другий рік навчає тут англійської мови. Обмінюємося враженнями про брак чистоти, брак особистої культури, який нас „західняків" дуже вражає та труднощі комунікації спричинені різним світосприйманням. Наша співбесідниця звертає нашу увагу на цікавий момент, над яким ми не раз застановлялися. А саме, що сміх і усміх в Китаї не передає тих самих почувань, що в Европейсько-Американському світі. Китаєць сміється в трьох випадках, перше як він є задоволений, і цей сміх нам зрозумілий. Китаєць теж сміється, коли він почувається ніяково, хоче щось сховати чи прикрити, коли виминає безпосередню відповідь на поставлене питання, з таким сміхом ми кількакратно зустрічалися і він для нас якийсь дивний, незрозумілий, неприємливий. І в третьому випадку китаєць сміється як він є злий, — це прямо демонічний сміх. Такі різниці в переданні почувань творять культурний мур-заборело, які, не зважаючи на найкращу волю, утруднюють порозуміння між людьми, між культурами. Наша співбесідниця завважує, що від деякого часу вона перестала списувати свої враження про Китай, бо такі великі різниці існують між способом мислення і скалею вартостей, що прямо неможливо їх охопити в слова.

По полудні відвідую початкову школу. Це є двоповерховий будинок, у якому навчається 500 дітей — від сім до дванадцять років життя. Це все діти працівників університету. В клясах по 50 учнів, всі сидять в рівних рядах з руками складеними на обдертих дерев'яних лавках. Стіни кляс голі, без прикрас. Діти слухають учителя і хором відповідають. Навчання є шість днів на тиждень, від 8-ої до 11-ої години ранку і від 3-ої до 6-ої години по полудні. Є 50 днів літніх і 20 днів зимових вакацій. Загальна атмосфера: порядок, дисципліна і в протилежності до індивідуального навчання — групове. Шкільний будинок без прикрас, обшарпаний, віддзеркалює цілковитий брак культури побуту.

Увечері їдемо на „бенкет" — вечерю з президентом університету Чонкінґ та запрошеними гістьми. До стола сідає нас десять осіб. Президент університету проф. Джіянґ Зеджя у п'ятидесятих роках студіював в Монтреалі в університеті МекҐіл. Говоримо про Монтреаль, про спільних знайомих у цьому університеті.

Хтось з присутніх завважує, що ми є в провінції Шешван, яка славиться на цілий світ своєю вибагливою кухнею. На столі з'являються страви в незрозумілому для нас порядку. Нарешті, подають лакоминку з каштанів та горіхів і солодкі коржики з рижу; це вже, мабуть, кінець пиру — промайнуло думкою. Аж тут з парадою виносять „головну страву", зупу з черепахи в спеціяльній посудині, прикриту панцером черепахи. Приємний аромат лоскоче ніздрі, я відважуюся спробувати, і мушу признатися, що мені зупа смакує.

Тости, привіти, виміна думок, заклик до співпраці між університетами Вотерлу, а Чонкінґським та між Канадою, а Китаєм. Спільна світлина — і розходимося.

Вівторок 9-го вересня

У програмі сьогоднішнього дня відвідини середньої школи. Так як садочок і початкова школа є частиною університету, так середня школа нею не є, а становить свій власний комплекс. Їдемо автом до єдниєї із найбільше знаних середніх шкіл Чонкінґ, заснованої в 1936 році. Переїздимо через браму, тут за муром на площі 350 акрів — навчальні й мешканеві будинки, спортові площі, шпиталь і крамниця. Навчається тут 1,900 учнів під проводом 130 вчителів та 250 осіб допоміжного персоналу; всі вони живуть тут в шкільному комплексі.

Учнів приймають до школи на підставі вступних іспитів. Середня школа ділиться на три вищі і три нижчі кляси. Після закінчення шість кляс середньої школи учні можуть писати вступні іспити в університет.

Продовження буде.

ЛІВІЙСЬКЕ ПРЕСОВЕ аґентство „Джана" повідомило, що головнокомандуючий збройними силами Лівії полковник Абу Барк Юніс Джабер відбув в Москві довшу розмову з міністром оборони СССР маршалом Дімітрієм Язовим. Під час зустрічі був також присутній керівник генерального штабу армії маршал Серґей Ахромеєв. Поінформовані особи, а також совєтське агентство ТАСС повідомили, що темою розмов були справи „збільшення американської аґресії проти арабських країн". Лівійські диктатори правдоподібно мали на увазі ситуацію у Перській затоці і продаж Америкою зброї для Чаду, яка включає також протилетунські ракети Стінгер.

ГУБЕРНАТОР НЮЙОРКСЬКОГО стейту Маріо Квомо заявив, що змагання за президентську номінацію не є найкращим форумом для дискусій про економічну будучність країни. Будучи у Вашінґтоні, де він давав зізнання перед Банковою комісією Палати Репрезентантів, Квомо дальше настоює на створенні спеціяльної комісії, яка випрацювала б економічні рекомендації після президентських виборів 1988 року.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

додатково повідомляє, що під час доповіді,

у СУБОТУ, 14-го ЛИСТОПАДА ц. р., о год. 5-ій по пол.

на тему:

УКРАЇНСЬКА ІКОНА В ХОДІ ВІКІВ

що відбудеться в домі НТШ, **Святослава Гординського будуть висвітлені прозірки.**

Українська Православна Церква
ВСІХ СВЯТИХ
206 Схід 11-та вул. в Ню Йорку
відзначає

25-ЛІТТЯ СВОГО ІСНУВАННЯ

З цієї нагоди

в неділю, 22-го листопада 1987 року
буде відслужена

Архиєрейська Служба Божа

яку очолить

Преосвященніший Владика Всеволод

Дорогих наших Парафіян, Прихожан і Приятелів ласкаво просимо прибути й помолитися з нами і так вшанувати наше Парафіяльне свято.

Парох о. Протопресвітер **ІВАН ТКАЧУК**
Голова Церковного Комітету
МИХАЙЛО СОСНИЦЬКИЙ

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати тільки чеками, або поштовими переказами (не готівкою) на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість стейт поштовий код

Д. ШУМУК У РОЧЕСТЕРІ

З ініціятиви КЛНПУ та за співпрацею рочестерських українських організацій УПА ІУД УНА, СУА, УЗХ запрошено дисидента Данила Шумука з виступом перед українською громадою в Рочестері в неділю, 11-го жовтня, о годині 5-ій пополудні в залі православної церкви Св. Покрови. Того ж дня о 2-ій годині по полудні Валентина Макогон, голова місцевого КЛНПУ, влаштувала йому інтерв'ю з кореспондентом газети „Демократ енд Кронікл". Увечорі о годині 5-ій велика заля церкви Св. Покрови ще ніколи не була так виповнена, як цього разу. На зустріч прийшла також конґресменка Луїз М. Слотер, котра, інтервенюючи в еміґраційному уряді, уможливила, що зустріч відбулася у проголошеному терміні. Валентина Макогон, привітавши Д. Шумука від української громади, висловила йому великі признання за його відвагу і витривалість у боротьбі за правду. Опісля, привітавши конґресменку Л.М. Слотер, представила її Д. Шумукові, котра, обнявши, поцілувала його й висловила велику радість із зустрічі з так великим, безкомпромісовим борцем за самостійність і свободу рідного народу.

Конгресменка Слотер є членом Ад Гок Комісії в справах балтийських країн і України та тісно співпрацює з українською громадою.

Відтак голос узяв Данило Шумук. Привітавшись з громадою, він підняв угору задротовану свічку і сказав, що політв'язні отримують від Міжнародної Амнестії поздоровлення на картках з подібними свічками та з іншими комбінаціями колючих дротів. А така свічка є символом політичного в'язня. Колючий дріт символізує тюрму, концтабори, „психушки", неволю. Свічка представляє в'язня, а її вогник — це ідея, правда, в яку вірить і за яку страждає політв'язень. Як довго цей вогник горить, ніщо не злякає його, він відверто висловлює свої гасла, в які вірить, і правду, без якої не варто жити. За приклад Д. Шумук взяв своє життя. Народився у році вибуху Першої світової війни, а виростаючи в часи великих воєнних подій, вже в дитячій чистій душі зростала жадоба добра, привди і любови.

Большевицьке підпілля наполегливо та хитро пропагувало по наших селах комунізм. А був то час НЕП-у, коли Ленін дав хвилеву відлигу і повертався добробут та стала зростати і процвітати наука і культура. У Польщі тоді пригноблювали нестатки, а найбільше утиски польського шовінізму. Тому скоро і широко стало зростати большевицьке підпілля, куди й Шумук попав вже у 17 році свого життя. Чотири його арешти були тільки гартуванням до підпільної діяльности.

У той час в Україні вже минули часи відлиги, і настали жахливі роки великого голоду, у що молодий Шумук ніяк не хотів вірити. Коли його дядько, вертаючись з прощі до Почаєва, приніс і показав Данилові кусок хліба з голодуючої України, спеченого з макуха й трави, Данило називав це пропаґандою, мовляв, коли перед війною земля і фабрики належали до панів і народ не голодував, то як же може бути це можливим тепер,коли земля і фабрики належать народові.Арешт у 1934 році, пов'язаний вже із слідством і тортурами та вироком 8 літ тюрми, Шумук прийняв спокійно, без нарікань, бо в ньому вже горів вогник віри в ідею, яка, здавалось йому, одинока могла спасти світ від нужди та поневолень. В тюрмі, перебуваючи з комуністами, він перестудіював Маркса й Енґельса і, вийшовши з тюрми 1939 року уважав себе грамотним комуністом.

В 1941 році покликали його до війська, але як неблагонадійного, післали без зброї будувати укріплення. В часі німецького наїзду на Полтавщину німці окружили кілька совєтських армій, де десятки тисяч солдатів попало в полон, у тому числі й група неозброєних як і Шумук. Він попав у табір в місті Хорол. Полонені, гнані сюди цілими днями без харчів і води, стали гинути. Шумук, зорієнтувавшись, що це табір смерти, заплянував зі своїми двома земляками втечу попід дроти. Дістаючи підтримку у селян, він цілу осінь мандрував через Полтавську, Київську й Житомирську области, щоб дістатися на свою Волинь, до рідного села, до родини. Тепер на власні очі він побачив, яке нужденне було життя селян-колгоспників. Розпитуючи селян про причину пустих сіл, що він їх проходив, Д. Шумук довідався правду про страшний, організований Москвою голод в Україні, правду про який колись не хотів знати. Ці страшні картини пустих сіл відкрили йому очі на наївне захоплення комунізмом. Тепер він побачив, що все те, що він уважав найкращим, виявилось жахливим, а фашизм, який переживає тепер, є ще жахливішим. Він втратив сенс життя — вогник його символічної свічки погас.

Нарешті добився до своєї улюбленої Волині, до свого рідного села. Тут німці вже нападали на села й забирали усі харчі й худобу, а молодих людей вивозили до Німеччини на роботу. Молодь втікала у ліс і творила збройні загони та, нападаючи на німців, відбирала харчі й худобу і повертала назад селянам. Це були відділи УПА. Приятелі Шумука зв'язали його з ОУН, що очолювала УПА. І тут знову загорів вогник його символічної свічки, але вже вогнем за національні права українського народу — за українську державу. Шумук став політичним виховаником УПА. Він бачив, що боротьба є безнадійною, бо Америка підтримує Росію, але душа бажала боротися зі злом. Німці відступали щораз скорше. Коли вони опустили Волинь, Шумук дістав наказ іти на схід на чолі відділу УПА, що складався з наддніпрянців, щоб там творити підпільну сітку. У 1945 році Шумука арештували. На суді він заявив, що нікого не вбивав, не вступав до жадних банд, а боровся з бандами, що йшли на Україну. На запитання, яке він має прохання до суду в своєму останньому слові, Шумук відповів: „Це не суд, а глум над суттю самого слова 'суд' і тому я відмовляюся від останнього слова". Після короткої перерви відчитано вирок смерти. Він чекав на смерть, але не було вже йому страшно — він мав вмерти за Україну. Верховний суд замінив кару смерти на 20 років тяжких табірних робіт. Дев'ять літ на каторжних роботах. Люди примерзали до пріч, бо постелі не було. Це були найстрашніші часи. З 14,000 залишилося в живих тільки 6,000 в'язнів.

У 1953 році Данило Шумук виховав своє підпілля у Норильському таборі й зорганізував тримісячний страйк. При ліквідації страйку було 53 вбитих і багато поранених, з котрих велике число повмирало від ран. Данила Шумука тяжко збили й посадили до тюрми. Хрущов звільнив понад 80 відсотків, серед них і Шумука. Хрущовська відлига тривала до мадярських подій, а відтак знову стали переслідувати, придушувати.

Д. Шумук, відповідаючи на запитання, сказав, що Ґорбачов своєю гласністю зумів вільний світ обнадіяти, що в Советському Союзі відбуваються демократичні зміни, але репресивні органи існують ті самі, що були за Брежнєва й Андропова. Щоб провести демократичні зміни, треба засудити тих, що знищили сім мільйонів людей жахливою голодовою смертю. Засудити тих, що судили матерів, які збирали колоски, щоб врятувати дітей від голодової смерти. Працівники архівів палять акти судів. Росіяни в Україні почуваються панівною нацією. По всіх школах — російська мова, як також по всіх урядах і заведеннях українська мова гине. Гласність це тактика, якою совєтський уряд завоював довір'я Заходу, а все залишилось, як і було. Без приватної власности не може бути демократії. Щоб громадяни могли мати свої конституційні права, треба, щоб конституція була понад партією і урядом.

Після зустрічі з громадою Д. Шумук мав ще два інтерв'ю — одне з Романом Куцілем для радіопрограми, а друге з кореспондентом часопису „Таймс Юніон". Валентина Макогон була перекладачем. Рочестерська преса і телевізія присвятили особливу увагу Д. Шумукові. На доповіді було чотири кореспонденти. В обох рочестерських часописах появилися прихильні статті із знімками. На всіх трьох телевізійних руслах висвітлені фрагменти із доповіді.

У понеділок, 12-го жовтня, Данило Шумук мав два виступи у Сейнт Джан Фішер коледжі, що влаштував д-р Роман Трач, професор цього коледжу. В авдиторії сиділи переважно студенти. Приємно було бачити, як вони пильно слухали доповідь і все записували у своїх нотатках. Після доповіді слідувало багато питань, на котрі Шумук давав обширні й докладні відповіди.

Організатори роздали багато англомовної літератури, що її переслав ред. Осип Зінкевич зі „Смолоскипу" і перевели акцію підписів поштівок в обороні в'язнів в „таборі смерти" 36-1.

Д. Шумук є знаменитим оратором. Він своєю поставою і дикцією нав'язує контакт з публікою. Вона слухала його з увагою і тоді, коли він говорив по-українськи.

Петро Твердохліб

VIII *Міжкрайовий...*

(Закінчення зі стор. 1)

його доповідь відчитав інж. арх. В. Чорториський.

В конференції взяло участь приблизно 100 осіб, членів товариства, гостей і делеґатів відділів ТУІА Дітройту, Ню Йорку, Бостону, Філядельфії, Міннеаполісу, Чикаго, Лос Анджелесу, стейту Ню Джерзі і ТУІК Торонто, Канада. Після сесій відбулася товариська зустріч із гостями та громадянством, а потім вечеря-бенкет в Українському Культурному Центрі.

В неділю ще відбулося пленарне засідання СФУІ і ТУІА яким проводили д-р Ю. Курись (СФУІ) і інж. Ю. Базилевський (ТУАІ). Темою засідання були плянн світового конґресу в 1988 році, зібрання матеріялів до ювілейної книжки і ювілейне видання „Вістей Українських Інженерів", присвячене Тисячоліттю. Пленарним засіданням закрито Восьмий міжкрайовий з'їзд.

Конференційний комітет під проводом голови відділу інж. Л. Гевка, голови комітету інж. А. Листа та екзекутивного секретаря д-ра А. Серафина вложили багато труду в зорганізовання успішної програми і виконання всіх подробиць з'їзду. Головою комітету виставки був інж. М. Лаврин, а господарем і майстром церемоній бенкету був інж. Б. Сторожук, який з інж. Б. Лісовським приготовив гумористичний монтаж профілів членівд Відділу. Головним промовцем на бенкеті був д-р Ю. Курись, голова СФУІ. Інж. Ю. Базилевський висловив особливе признання Відділові в Дітройті за вміле переведення з'їзду і при тій нагоді також вручив інж. Л. Гевкові і інж. А. Листові грамоти, надаючі їм звання членів-сеньйорів за їх професійні досягнення і вклад праці у розбудову ТУІА. В бенкеті взяло участь 150 осіб.

Польська...

(Закінчення зі стор. 1)

звернення підпільної „Солідарности" може тільки підсилити байдужість і апатію серед народу.

Запитаний журналістами Лєх Валенса відповів: „Ми за переведення референдуму, ми за тим, щоб нарід рішав в усіх справах, але ми виступали і будемо виступати проти використовування народу для цілей компартії і переводжуванням референдуму на взірець опиту публічної опінії". Валенса переконаний, що референдум є тільки показухою компартії, яка і так не послухає народу, а зробить так, як їй буде вигідно.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ В СУБОТУ, 7-го листопада, в Москві відбулись військові й цивільні паради з приводу 70-річчя Жовтневої революції. На трибуні, мавзолеї В. Леніна, розмістились усі керівники ЦК КПСС на чолі з генеральним секретарем Міхаїлом Ґорбачовим і високі представники інших комуністичних країн, які спеціяльно рибули до столиці СССР з цього приводу. Керівники цієї святочної маніфестації подбали також про театральний спектакль, який відображував громадянську війну в Росії. Ввечорі в Кремлі відбулося прийняття для запрошених гостей й акредитованих в Москві дипломатів.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ТУНІСУ Зіні ель-Абідене Бен Алі усунув з допомогою війська і частини політичних діячів Габіба Бурґібу, обраного свого часу доживотним президентом країни за його заслуги для Тунісу у боротьбі проти французьких окупантів Бурґіба був головною політичною фігурою країни на протязі останніх 30 років. В останньому часі він тяжко захворів на різні хвороби, не орієнтувався, що діється в країні і у світі і тому його дальше перебування на пості президента на 83-му році життя, було на думку прихильників прем'єр-міністра, шкігливим. Г. Бурґіба був найбільш прозахідним політиком з усіх африканських і арабських політиків.

КОМІТЕТ ПАЛАТИ Репрезентантів у справах морської та рибної торгівлі голосуванням 32 до 7 піддержали плян обтяжити фірми продажі оливи за охорону їхніх нафтових кораблів в Перській затоці. Адміністрація президента Роналда Реґена є проти такого пляну.

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ)
подає до відома всьому Членству ОДВУ і Братніх Організацій та Українській Громаді,
що в НЕДІЛЮ, 22-го ЛИСТОПАДА 1987 р. о год. 9:30 ранку

в 10-ті РОКОВИНИ СМЕРТИ ТРЕТЬОГО ГОЛОВИ ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

сл. п. ОЛЕГА ШТУЛЯ-ЖДАНОВИЧА

ЇХ БЛАЖЕНСТВО МИТРОПОЛИТ МСТИСЛАВ
відправить

ЗАУПОКІЙНУ СВЯТУ ЛІТУРГІЮ

в церкві св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

До численної участи в Заупокійній Святій Літургії і Панахиді на могилі Покійного Голови ПУН запрошує

Цетральна Управа ОДВУ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями та Знайомими, що в суботу, 31-го жовтня 1987 р. нагло помер на атак серця в Дітройті, Міш. на 58-му році життя наш Найдорожчий Син, Сестрінок, Кузен та Вуйко

бл. п. ІВАН СЕНЬКІВ

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 2-го жовтня 1987 р. в похоронному заведенні Бугая, Дітройт, Міш.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 3-го жовтня 1987 р. о год. 9-ій із української католицької церкви Непорочного Зачаття в Гемтремк, Міш., звідки тіло Покійного було перевезене на цвинтар Мт. Олівет в Дітройті.

В глибокому смутку залишив:

Маму — СТЕФАНІЮ
Тету — БРОНЮ ПИСА
Тету й Вуйка — СТАСЯ І ПИЛИПА ГАЙДУ
Кузинів з Родинами — НАТАЛКУ ПИСУ ЛЕСІВ, ІГОРА ГАЙДУ, ЗІРКУ ГАЙДУ ШВАЙКУН, ТАНАСА ГАЙДУ.
Ближчу і дальшу Родину в ЗСА, Канаді та Україні.

Ділимося сумною вісткою, що дня 8-го листопада 1987 р. відійшла у Вічність наша Найдорожча Мама, Бабця і Сестра

бл. п. АҐНЕС Ф. ЯРЕМА

дружина бл. п. Юрія П. Яреми

ПАНАХИДА відбудеться в середу, 11-го листопада 1987 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Петра Яреми, 129 E. 7th St., New York, N. Y. **Години відвідин: у вівторок і середу від 2-5-ої по пол. і від 7-9 веч.**

ПОХОРОН у четвер, 12-го листопада 1987 р. з церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтар Кальварія у Квінсі, Н. Й.

Залишила у смутку:

Сина — ПЕТРА
дві сестри
двох братів
і двох внуків

Полуденок СУА на будівельний фонд Українського Музею

Відновлена велика заля Українського Народного Дому в Ню Йорку наповнилася запрошеними гостями. При дверях пані-комітетові спрямовували гостей до призначених їм місць біля столів. Без шуму заля заповнилася і 285 осіб зайняли свої місця.

Полуденок відкрила заступниця голови Окружної Управи СУА в Ню Йорку Надія Савчук. Вона привітала представників організацій, гостей і членок. Коротко розказала про співпрацю СУА з Українським Музеєм, а потім передала провід програми Варці Бачинській.

Полуденок розпочав молитвою о. Пилип Сандрик, ЧСВВ, а закрив о. пресвітер Іван Ткачук.

Любов Волинець у доповіді „Обрядово-ритуальний та символічний аспект народного одягу" розказала нам про те, що в давнину одяг шили в двох аспектах: перший — одяг мав охороняти тіло перед кліматичними змінами і фізичними діяннями, а другий — маґічно-ритуальний. Людина почувалася немічною і залежною від довколишнього світу і тому старалася всякими способами полегшити свою долю. І це була одна з причин, що при шитті чи при одяганні притримувалася певного ритуалу, і з тієї причини прикрашувала одяг маґічними знаками, щоб привабити до себе добро, а охоронитися від зла. З часом символіка забулася, а залишилася традиція, що дала обряд, закон, згідно з яким жив наш народ, — порядок, естетику й етику. З приходом індустріялізації традиційний народний одяг видозмінився. Свою доповідь закінчила прелеґентка словами: „І саме тепер, в навечір'я християнства України, слід згадати про ті давні архаїчні елементи — маґічні символи, які увійшли в народний одяг, які робили нарід міцним, кріпким, давали йому відпорність від ворожих зазіхань, від асиміляції, від знищення, які стали навіть частиною християнської символіки. Ця біла-пребіла сорочка, освячена цілющою водою, наповнена огненною силою соняшних променів, покрита-виписана символічними маґічними знаками вічности і незнищимости, оце і є та преважлива спадщина, яку ми одідичили і яка знаходиться в народному одязі. І коли ми подивляємо одяг, — подивляймо його з такого аспекту; і коли ми копіюємо його, — робімо це лише на підставі цих прадавніх священних-маґічних правил. А хто знає, може маґічні символи минулого дадуть нам силу і охоронять нас від лихого й тепер?".

Немов продовженням доповіді відбувся показ народного одягу. Власницею цих одягів є Олександра Крупа з Гартфорду, Кон. Вона власним коштом і власними руками відтворила десять одягів — Буковини, Закарпаття, Заліщик, Борщева і Городенка. Що спонукало її виконати таку кропітну працю? Ніщо інше, — як вона висловилась, — а велика любов до українського мистецтва. В Україні совєти тенденційно спотворюють наш одяг. Тож пані Крупа хотіла залишити майбутньому правдиві наші зразки.

Пояснення до одягів дала Зірка Рудик з Гартфорду; при фортепіяні була Христя Карпевич. Моделювали: Дарія Ґенза, Ірина Нога-Ґільберт, Рома Кекіш, Уляна Кекіш, Наталка Куйбіда, Марта Макарушка, Ксеня П'ясецька, Реня П'ясецька, Оленка Червоняк і Тіна Ярема. Хлопці: Тарас Певний і Юрій Слиж.

Ведуча програми В. Бачинська привітала першу голову Українського Музею і почесну членку СУА Александру Різник.

Розіграно льотерію: картину Ярослава Вижницького, кераміку Слави Ґеруляк і вишивану подушку Любови Керод.

Касирка полуденку Анна Рак відчитала листу зібраних пожертв на залі. Це дало суму 12.825 дол., а пізніше додано чистий дохід з полуденку 4.000 дол. Поіменна листа жертводавців буде поміщена у „Вістях Українського Музею" у „Свободі".

Директорка Українського Музею в Ню Йорку Марія Шуст подякувала СУА за співпрацю, піддержку і допомогу музеєві. Комітет полуденку: голова — Леся Ґой і заступниця голови Надія Савчук. Голова комітету: Олімпія Роговська, референтка музею. Члени: В. Бачинська, Н. Дума, Є. Івашків, І. Клим, Х. Навроцька, А. Рак, Л. Сохан, Р. Шуган і Л. Фірчук. Проєкт запрошення виконала Ірина Стецьків-Бехтольд.

Окружна Управа СУА в Ню Йорку складає щиру подяку всім організаціям, гостям, виконавцям і членкам, що відгукнулися на запрошення і взяли численну участь у полуденку, також складаючи щедрі пожертви на Український Музей. Згідно з нашою традицією, кажемо усім: спаси-Біг!"

Оксана І. Щурова

Соціяльне...

(Закінчення зі стор. 2)

Зустрічаю людей, які за молодих літ склали чимало своїх сил та енергії у громадську працю, а тепер, коли вони постаріли, про них забули...

Велика кількість наших людей неграмотна, або напівграмотна як в українській так і в англійській мовах. Середовище, в якому вони живуть, є їм чуже, зимне і незнане. Зустрічаю людей, які буквально падають на коліна, коли почують українську мову так відчують людську теплоту. Зустрічаю людей, жадібних та спрагнених будь-якої уваги, яких одне людське слово підносить на дусі.

Та приходять думки: чому українці такі байдужі до людських потреб? Чому так багато енергії йде на зовнішні паради? Зовнішні паради також потрібні, але не можна забувати інших людських потреб. Чому церкви так мало цікавляться старшими людьми? Чи ми інакші, як інші люди? Не можу дати відповіді на ці питання, однак вірю, що поступова праця вибробить в нашій громаді вирозуміння і зрозуміння, що людям потрібні люди, і що всі ми є взаємно один від одного залежні.

(„Наше Життя", вересень 1987).

ТУРНЕ КАПЕЛІ

У вістці про турне Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка пропущено три місцевості, в яких виступить Капеля: Ню Йорк — 6-го грудня, Нюарк-Кренфорд — 7-го грудня і Бостон — 8-го грудня ц.р. — Ред.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

● РІЗНЕ ●

● НА ПРОДАЖ ●

НЕ КУРАТОР МУЗЕЮ

У „Свободі" з 15-го жовтня ц.р., у вістці п. н. „М. Стахів розповість про українські ікони", помилково названо авторку доповіді музеознавцем і кураторкою музею УПЦеркви в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж. Мирослава Стахів просить спростувати, що вона не є ані одним, ані другим, а куратором музею є Ірина Цегельська. Ред.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 15 ЛИСТОПАДА 1987 Р.

Парма, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. Івана Франка, Відділ 334 УНС відбудуться о год. 12.30 по пол. в домі фінансового секретаря при 3324 Торрінгтон вул. на Пармі. Проситься членів прибути і вирівняти вкладки.

Богдан Задорецький,
рек. секретар

• FUNERAL DIRECTORS •